

- א. נשלו ישראלי לשליפת המש
ב. בבייה של חילוץ קדום בימי הקמת
ג. תפקוד של המכ לשליל האזרוח ומחורב

א: גשלו ישראלי לתולעת המש'

הץ המגולה הוא תדריא תלשע טקב פסודר, סדרי התופחות והדרגות הנמצאים בטבע
בכללו.

הרבה יש ללמד מסדרי התונגה האלקטיים בבריה כללה לסדרי התונגה
ואלקטיות באנומנות, ובואהו והישראלית בפרט.

באיבר אמר אליז'א: "מלבנו מכהות ארץ ומפע השם יוכבנו", ופרש רשי:
בונת דבויו – לומר שוכמה תורה יש באדם על גבלי הארץ, אלום יש להזכיר
שכונת הפסוק היא למוניו שיש לחתון בחכמה המדולה בסוכות בעיניים
הסבירים, ולמד ממנה לתהיליכים העוברים על האם כלל ועל האומה הישראלית
בפרט.

יש מוקם, איפוא, לחתון בתהיליכים הטבעיים המתוחדים בעולם המכע על מנת
ללמוד מהם לסדרי גאות ישראל.

אחר התהיליכים האל, התואם להפליא את גאות ה'קמע' הגדות
בבוזזיגן, נרם בפוצרי התונגה שטבר' שעיריו העזים בתקופת בית שני. גם א'
היריה הגדולה בדרך הטבע, בחרובין, וממנה – אלנו בכינו – ותוה צמות הגאולה
השלימה. מללא כיינו – גודו והברים לעתיד לבוא, ליטינו אלה. מכין שההילך
הוא טבע, פוליש וויסטרו, מללא הוא מטבח, וכל יש צוך בפסוקים וכבשים גלויים,
זכך לוחק את העם – "ל' יהם לבם ואתם תחישו", על זאת כהה וכבה בגאותה.
שביעיה, כשי' לאתגר לה, ורבים הם הסביבים ושלבי המעבר בדרך התופחות.
למה-תאמרי-יעקב-ותדריא תלשע טקב-דרכי-די' ומאלה-משפטו יעבור". אל
תהייא. דע לך: יש כאן תהיליכים ארכוס ופסובים. "הלו יועת... אלה עמל...
ונתן ליעף מה ולאין עזמה יוכבה". יש חלשת, רפיין, צוך הדבה היוק,

ב: בניית חול והעוזו הקדם להוית הקוקוש

של חתובנן לתולעת' זו, שלליה נשמלת גואלם של ישראל.
התהיליכים הטבעיים העוברים על הפוך בטבע מפלאים הם מאד ומיוחדים.

ארבעה שלבים עבר הדרור: ביצה – חול – גולם – פרפר.
שלבים שלבים יש בתהיליך הגדולה שבטבע. נזיריך לעצמונו: עם ישראל בגלות,
חולים וצפה לשושוג. אין כל סיכון למצבונו של השם, המזוהה שארכנו קדילו.
קדים, עם כורונאות, ציפוריות ותפלות. מאומה לא נותר מפלמלת בתים וגוי קדוש.
בבסט ישראל האידיילית, השלימ, גונגה היא בשמי שם, וגנו מיפוי ומאינים
שורפיין בארכן.

יש המפאים לשעה נסיטה בלבך, הדיטו – שאותה מביאות עזירות, רוחנית,
התההף; כל הגוים "אפיים ארץ שתחוו לך"; המקדש ייד באש מן השמים; המשיח
יבו"ס עני שמיobar אשר אנט'ו; וכל גשם ופליא, בבת את – תורה ונבואה, מקדש
ולבלוטות תחתית המותם.

ציפיה זו מיתלת להופעה מזיה של פרפר, רבו גבונים וויפי ושולט בטבע
מרום. אלום תחת זה – מופיעה ביצה. ביצה היא דבר התופחת והתרחות אשורי,
בגדרים ובותוליכים טבעיים. זון רב יכול לעבר עד שתופחת היצה לשלב הבא
שללה.

התהיליך הטבעי, האיט, מתהיל – גולד ריעין של קבון גליה וואלה, על ידי
תלמידי הגדים בכינויים קליש' וגומברז'יל. תלמידים לעסוק בתהשנות של
זרעון, לאסוך יהודים להוית קולוניטים, ליריד את המושבות האשכנזיות: ראשון
ליבין, דאס פון, סיוד מעללה ואורה. כל העיסוק הוא בדור שביעת אדא מון
סגונה ומאמן – לשוב את ישראל לאדמתם. עוזרים הם, אל' המאמינים ומצפים
לגאליה נסיטה בלבך, מסתיגים: זו אינה גאות און הם מטוגלים מכתנת הכתנת,
ואן הם פזים מזד נסיטות נסיט, להזרף ולחתוך חלך בתונגה חיים טבעית זו
החולות גונזרת, והם פורשים.

התהיליך ממשן ומתקדם. לא רק ריעין של קבון גליה וואלה, על ידי
עם-על-אדמות. גם אונט-שאטאנטו לנו'ן-בר לדריען, השטיכו-בלט-סיל-גאנ-אלון;
כחו שבדוק השבע – עתה, מפיזים הם, ייפוי סוך סוך ופרפר מתק ביצה זו. אלום
גם עתה, במקום מופט, המונגע למורמים – מופיע חול.

מכעינים, גדולים מאד או קטנים מאד: גולו'ן של חול התופחת ממסית של חי
ש��וקים את גודל הטרור העומד להזבב.

הבנייה הטעייה והומר של האומה חייב לתההף במרקם ובחופשיות, ביל' הטרור
של הקושש, כסם שלול ולוד בלא ריעון בתהילה על מנת שי לא תופיע לתההף
הכמעט-ילוותית אשר צריכה לחדות לתההף זו – שמות החיה, מותת האביבים,
התההף-פיזיולוגית. רק בזאת כה יבנה התול והיבר למלא את עפקונו
לחיות הביטים להופעת הקודש – "כ'י הול הוא והומר של הקודש, והקודש הוא לו
זרה, וכל מה ששהה תחומר יותר איטן ומוכשר – תהיה הצורה יותר חשובה".
"אשר הגיע תחומר של בניין האומה בארץ", והזוך ומשע על הסדרים המדיניים
וחברתיים געש וחלק מכתנית פעל הכלל, הרי הם גם צווי הורו', ושל מה שחויבו
הגדרים המעשים ויתבסכו, יותר יפע הרות המלא קדושה והי אמת על העולם

מיצירות ווסיטים בהם נובל הוא את עצמו אל אותו עץ מטע אכל – ('פונדקאי'), בהגדרתו המדעית. לאחר מכן מסיל הוא את ערו והור לעראות בכיבזה, במחילהו; תגללה את עצמו – ול-זען – באנטרכט – במכתה חנומו – – האפיקת סדרי העופשיות, (ואבם הדר הכר והאשן שישת, ליעזר, כשבצת הפוך, היה והיפנו וזה להזות ראש למעליה וחבו עליהם). אל רק בזונזר והזונזר היה ונגה, אלא אם בלבבם, שם הדרס והוא יוזה. מתחילה תלולין הנקייר לאיסטוטוליה (ותרתקודר רוקטום) – ואקמאות הקיימות הוללות וגומרות על ידי וומצאות והורומונט שטפריש היגולות מתוכו, במו יידי. כמו שהוא נובל את עצמו, את וופשׂוּ ועמאחוּן, כך הוא הושם את עצמו בתכינה פירית.

בתוכם היהים גலדים והעושים ל... עליון... בארץ ישראל, והשה לתחיה עליזי בות פושטן, הנוחתים על-ידי רעיונות עזומים, הרהורר, אבל לא מושכים וקצבי יאוש, ומודלים בדוח של כפירה וגיטות ורשע, בקשר ותוכם מסתורת שכנות אל ח'.

כמדרש: "בוא וראה כל מה שהשכה והקב"ה בעולמים הזה הוא ברפה והואו עליהם הבא... וכשם שאזם החלק (- נגזר) כך הוא בא (- בתחית המתים) הולך גבר בא צבונו... שלא: אמור וירושעטן: אמרת המית ואחרית החיים, אמר הקב"ה: יעדמד כמו שללבו ואחרילני מרפא אותן, למה שכתבו לפני לא נזכר אל ואחרי לא יזכיר".

דברים אלו גלדים, כחדרם הבודדים שם, מסתורוק הקדום: "חויזיא עם עוז ואל וחירשין ווועאנטן לו". – יגידאים מקברותיהם כעם עוז ורך ואחריך יופאמ.

הערכם הכלילים שנותר דש בבן, הרגשות, מוחים ללאומין, שאיפות הבני
וההשכבות, זו הזיהם הלאומי – כל אלה נידים ממלוליט וחרוי השבטים.
תורתו הרווחת נשוא על עצמה גנשטי לאלה, אכן קרובות של הרגשות אנטזיה, ואכליה,
פרק וגינוי מוגדים דורך ורך אחותה לאלה אנד אנטס דעלעט... כממש ככל
שר ושין, ככל ספוד זדרה נזקינה וועליא אונגע תל... כך הולמים פושען ישאל
ושוררים בעצם את אליל הימן...". החטקלט הבטחן, האות והוטה הטעשנים
למן ובוחן... זו עיון מבענו המתלה הצבאות – הוא בא בשמו, נשם סדרי הבוחן
ותגובלות הבטחן, יומם והלטם ומבליטים הצל – אין חשבות לתונישבות, אין
חשיבות לאין ישראלי ונגבורה לאומין. את מקומות תופס הקידום גארדי לדון.

פסוקים אלו ועוסקים בחוויה המתים הלאומית, ביציאתת של האומה יישראלי ממצרים והברחות הגדול של הגלות – לשוב לתוניהה בארץ חזיה, מבחוב בו עוזי יש דוברים רבים, מומחים ווליטים, נפשיים וחוגניים, הנזכרים להלן. וכאן אף סדר תאגולני. גם הרשעים בעלי המומקטים קסם לתהוויה, גם בהם פאר אירוניגאל. ומי יעצץ?

ההונגריות, הריאפואה, התגנומות – מולם שלבים חינניים בהתפתחותו של הפרופר.

סדר הפתוחה הנואלה והא מוקן החודד הקודם לעולם לוחה ודורשת, אלא
שבמי היזיר אגנו נטולים לדעת באיה של בזוק או גמזהים - בלב הזחל,
בהתגלשות, בדיפאהחה ואתגולותם. עם זו, השוכן לנו ממד ההבנה והכלilit של
סדר החותמתות על מנת נזכיר שגם פעילים בתוך מכלל שלם, המדור בצד
בוניט פומק ולפלו.

במהשך הזמן יוצר החולם ממש פערם מהוליך של "הונגרות", בו הוא "מתפקידו"
מרובב אקלילת, וממנגן פג'ימי שמי, אחר המופלאים שבעולם הטבע, גורם לו להרים
את ערו ולחצמץ עור חדש. בתגובה זו הוא סתווה סכיב עזמו רוגב דק של קרים,
ונאום בעלה או בענוק, ומפסיק את אכילהו וההפתוחנו. מכך זה נמשך זמן קצר, ואחרו

חולך זהו הוגנום בתהילך זה וזהה בתוכיתו לחומר גוף, אשר ממנו לבסוק צומחם ייבטי שפרה הבוגר, והוא מוגדר כטבב זה, או תיאר.

ל'עומת ה'הנשלה', מונפעה אחותה י"ש, הקרויה 'דאפאזה' – מסיבות הרומנו-גריאניות
ומהשפעות חזק, וושה והול הפסקה בתהיליך גיזולו, כגון שנות וחוק אצל בעלי
החיים.

רמחה הדר בפרק הנזכר בא'אורות', אך כי אין הדבר מברך זאת שטן, אלא 'מל'ג' על שלבם אל-... 'מחפשתות'-היא-א'אתה-בל-... 'מחותת'... לא-איינה-שבד-עדין-אל- אישת הראשות בעועל... רק בהזגמרתו, בהעלותה האמזה לברם מבדת... גילה... ויראה שכל מה שחריר וככל מה שיאיד... הכל או' אלו עולם אלו' ישראלי הווא...

3 יש כאן תהליין מוכב ומטובך, הרבה מהפכים ושנוגאים, אילם כה, ודוקא כה, מתפתח הפהפלר.

מבוגר גואלו וה הוא ליטר מהזון של הרים, שכונת ירושלים לא תשוב למוקמה לעתיר, כי אם קושא-יבריד-הוא וכל לילך יבואו לילה ויקומו אותה קם עירא בקר נכו". - וודקמן העפץ, כלשונו של המודש והנזכר בתחלת דבריהם, על הפסוק "אל תיזא... מהי ירושאל" - "שבותה ישואל רכמי באיל החטים, בזרור החאים ולולג'ים, יהו יוזם להם, ויקמו מן העוף". "ככל היה מן העופר והכל שב אל העופר". העוף והזורה, הנזח בנהר, הו אנטה, ואינו יכול להגיחות כמות שוחה, אלא דרך האזרוח, החולכת ומושכלת. השיבה לה העופר איננה, מאה-התקבשות, מלחמה, תומלחות, אלא הבנה להופעת צורה יוצר יותר שלiphota המגלמת את העoxic ובגדאות.

אורי וההנשלות החמישית, בכורים אלו, שודין לא אבד את מונוגטם, טסוף כוונת צ'ז'ה הפרופר המחול לאיירו של עולם. אלום לאן ק'ן דודר. להפוך, כגן מושג השלב הקשוח, מכל, קסטורופה ממש – עולמות! לעומת תחילה זמינה, וגדילה חדשה עד אוזן. רוחם כל נוגע – גונלים מתקדר, בשהלן חותם ומעין מחרוזתים.

"אשורי עזין ראתה כל אלה" – אשורי העזין הוראה נבר עתה את המתוולל מבעוד כל התהווילים הקשים, לכל המשברים, מזכרי וחול הנמלם, וזה מבסיטה על כל אלה מחרן חזרה לתמימותה של בנות ישראאל ואופיינית ישותה, ומתרך כך מכירה לכך שכל תלמידים תלהו אצטדיון זה במלאך צדקהות ואלעוגן וצדקה ונשׁון.

עליךון הוה יesh מקרו בז'ו': נחלקו רב' אליעזר והכחים אם מותר לתקר
למבotta וולד שבלחמה טורפה. מסבירותה הגמara כל מודים באירוע גובל בו
טורפה, אך עילוף טבוריה דואי אמור בגבילה, לפי שהאי בז' טורפה
האפרוח מותיר הוא אף למובה, שכן "ביצה איטום גולדן" – לכי מסתורא, וכי אמור
- עפרא בעלטן הו", ופירוש שם ר' שיש: "אוור שארויה הביצה יבא זה סבונין
וכשהטריה פקע איסורי, והוא עפרא בעלטן, והלבך מטור זה שיביא ממנה או
כן". ורבינו גרשום שם בוגר: "אימית גבל" (מלשון – גובל, ליש"ה) בלומדי: "אימית"
בנראה (אגדותיהם) בביבה – לברור דסמכותם (לאור שגורתונן)... אזותה עשו והוא נזק
והרייא שטענו עפרא בעלטן אין בביבה". והרבנן, חעדר גזירה הקדמת, ה-

טוקן צפיפות מוצקים זו ועומדים הם המאמינים שבחור ובתווך אמורנו מוזהה
והברורה מצפים הם להפיצו של גזרה הבוגר, השלים כלכ' איבריין, יפה למראת
וערך ונשלט במודים; להנפיצה של כנסת ישראל בכל שילוטות כוחויה שבקדש
שבכל חלול, והוא תובנת ההפיכת שלה שיש בה "או" תביעה, והעליו יץ הליך גודל,
והו השתק לאו דחק, והכחותיות לאכזריותו, החומר גם לונגן נאנבל טלא גוד

במציאות אלה, כאשר היעדר גבר וככל מגיון חינוך הולכת ונשפתה – נודדת
וחושעת האמונה הנדולה – דרכן אמץ אגנים כרב יופי היה אומן... ימי ואובי דאייה.

זריכים לפועל בחירות ואומן, אך בשום אופן לא כמייאשים, אלא מתקן הרכבת הסגולה הבונית המאהותת לתכלנו, עם שאנו צומדים בוגרי ובסדרות גשע על לנו. זריכים אנו להשתדר ולזרום את רוח האומה בכלל, אולם עם זה יש לדעת שיש דור, יש זמן לכל דבר. יזכיר זכרון מהנה פגמים, שודך והחוור, נהואה ב'דריך פורק נס', הא יותר מחייב לארח תחנותיו אחורן, ואגדה ונגובה קדש, בבא קמא, בעה' י"ז, צוין, "קד, שם לאלהזון", י"ט סדר, כתבה קידר-לב הוויל ובבנה גולמי. כמו כן ישנו שאלות להשלפי ולחדר - פגמים איז דרבנן טעולים כל-

אנשי האמנגה שבדור ירושלים והמ שכנסים על שלבי התרבות וההיסטוריה
הפהר לא במקורה הם נועדים, אלא קיימים מוח פנימי היזכר מראש את הפהר העת-
לה ופצעו והוא המכון והמוסות את הוילאים כולם, והוא הדוחק את וופעת הבזבז
חוול בלבגלוויו ונושמי הנובלות, עד ליליות הפהר והשלם - אך גם בביבניאן של כבב-
ישראל. שורה של תחתיו האומה בקדוש זהו, "בתוכיהה של נוכת ישואיל..."
מה שהαιיר וככל מה שיאיר, כל שמי וכל שיחיה בנה, הכל אויר אלוי עולם אלה ישרואיל...
וזהו. ברכיה של נוכת ישראל חול מוגנלה ממעמידים בדורות תרבות ותרבות ומפעמי-
בנשות האומה ומורכבותה - ובתקופה שסביר באיה ותולך רק המבלגה - להראות
בדמיון... וזה היה אמתם עוקץ ועקץ והוא כבשושת הפלג בז'נו וצידון מוגנלה
בחירותם של אלה המוכשרים בדורות כל הגיבורים... ואיך-על-פי שמקורו של מה
קדוש קדשם הוא דורות ה' נסכה בו, בכל זאת הוא שולח את גענין בתרגול
המשמעות... לפעמיה הוכח היה שולח בברק חזון למתהkim מופליגים מארן, שטב-
עזכם הם זעדים לגומי בחרום, ובכל מקטם והשיטם גגואלה הולכת ותובכנת ע-
בק

עכברם הם עומדים לוגמרי מבחוץ, ומכל מקום הקשרות והגאולה הולכת ומתכוונת ע"דם.